

№
9

1920 წ.
იანვრის 18

მილიტარიზმი. ჩემი მოსპობა უნდათ, მაგრამ ვერ მოახერხებ. როცა დავინახე, რომ ბერლინში საკმე აღარა მქონდა, პარიზში გადმოვიბარე. ვატყობ, აქ უფრო მკვიდრათ ეწყობა ჩემი ცხოვრება.

დამოუკიდებელი საქართველო.

ღრმად ვარ დარწმუნებული, ყველა ჩემს მეგობარს ეინტერესება: რა შთაბეჭდილება მოახდინა ჩემზე საქართველოს დამოუკიდებლობის ცნობამ.

მოგახსენებთ; მით უმეტეს, რომ აქ საიღუმლო სრულიად არაფერი არ არის და არა მგონია აღმოჩნდეს ქართველი, რომელმაც ჩემი გულწრფელი აღსარება გამომტყუნოს.

ჯერ კიდევ არ დავიწყებულა საქართველოში „ფურისა და წიხლების“ შესახებ თქმულება.

პატივცემულსა და აწ საყვარელ ოლივერ უორდროსს ჯერ-ჯერობით ისე კარგათ ვერ ვიცნობ, რომ მას ჩემთვის პირდაპირ მოეხსენებია ეგ სასიხარულო ცნობა, მაგრამ ჩემ ძვირფას თანამშრომელს საშა აბაშელს ვერ დავემდურები თავის მთვალეობის ასრულებაში.

და როდესაც მე მისგან სასიამოვნო დებეშის ტექსტი მოვისმინე, ინსტიქტიურად შევეკითხე:

— როგორ ფიქრობ, ჩემო კარგო, ხეალ ვიუქმებთ თუ არა?

— ალბათ ვიუქმებთ. ამაზე უდიდესი დღე ჩვენ ჯერ არ გავგეთენებია.

მანუგეშა საშამ და დარწმუნებული ვარ თავიც იწუგეშა:

— ალბათ ამაღამ სადმე ქეიფიც იქნება? ხომ არაფერი იცი?

იყო ჩი მი მეორე შეკითხვა ამხანაგისადმი და ამაზედაც გამაზნევებელი პასუხი მივიღე.

თქვენ ალბათ დამკინით, მეგობრებო, და მე მამბრახებს ეგ სიცილი, ვინაიდან მძაგს ეე ყველაფერი ფარისევლური. მე ქართველი ქაცი ვარ და მასთან ერთად დამოუკიდებელი და ცნობილი. ჩემი საქმე პირველ ყოვლისა დღესასწაულია და დღესასწაულში კი ქეიფი. ასეთივე ხარ შენც და ასეთივეა იგიც. ყველა ქართველი ასეთია და მამ რალს დამკინი?

ქუჩა აუწერელ სანახაობას წარმოადგენდა. ზღვა ხალხმა აავსო რუსთაველის პროსპექტი, დროშების ფრიალმა ააფერადა სახლების აივნები. ხვევნა და კოცნა, ეს განსაკუთრებული ნომერია დღევანდელი დღესასწაულისა. დღიდან ჩემის არსებობისა არ მახსოვს ამდენი კოცნა, რაც ამ ერთ დღეს ავიტანე და მწუხარებით უნდა აღვნიშნო, რომ გრძნობათა ამ გამოთქმაში არც ერთ ქართველ მანდილოსანს მონაწილეობა არ მიუღია. დახ... ქართველი დღეა ის აღარ არის დღეს, რაც იყო წინათ და რაც უნდა იყო.

იმზომ უცები, დიდებული და თავბრუდამხვევი იყო რუსთაველის პროსპექტზე გამართული დემონსტრაცია, რომ უნებლიეთ გადამავიწყა უქმიცა და ქეიფიც.

დარაზმული გუნდები გვარდიისა და ჯარისა მწყობრათ მიილტვიან სასახლისაკენ, სადაც აივანზე გადმომდგარან ჩვენი მთავრობის თავმჯდომარე ნოე ჟორდანიას და მისტერ უორდროსი. გუნდი გუნდს მისდევს „ვაშას“ და „გაუმარჯოს“ ძახილით. ქვეითა რაზმს ცხენოსანი სცელის, ცხენოსანს არტილერია და მუშები. დღეც მშვენიერია, სანახაობაც, დღესასწაულიც.

— ეშმაკო ამაღამ სადა ხარ?
გავიგონე ზურგიდან ვარლამის ხმა. მესიამოვნა.

- სად უნდა ვიყო.
- მოდი ქიმერიონში?
- რა ამბავია?
- ქეიფი იქნება.
- დიდის სიამოვნებით.

გულმა ფანტკალი დამიწყო ოჰ, რომ იცოდეთ, რა დიდებული კაცია ეს კერზონი! ერთხანად ინგლისელებზე ძლიერ გულმოსული ვიყავი, მაგრამ ახლა ყველაფერს ვაპატივებ მედა ჩემმა ღმერთმა.

— ოო, გამარჯობა ეშმაკ-ჯან! გადამეხვია ჩემი თედორე და ორივე ყბაზე მწვავეთ აღმიბეჭდა თავისი ალტაცება დღევანდელი აქტით.

- დღეს სად ატარებ დროებას?
- კარგათ არ ვიცი.
- კაცო ამას რალა ცოდნა უნდა, წამოდი ორიანტში.

— ორიანტში რა ამბავია?
— ამბავი ყველგან ერთია, ქეიფი და დროს გატარება. ხუმრობა დღე ხომ არ არის.

— დიდის სიამოვნებით.
დღესასწაულს თან და თან იშვიათი საზეიმო სახე ეძლეოდა. ვალივო ჯულღელმა ცხენით ჩამომიქროლა და კინაღამ გამქეკლტა. საუცხოვო ცხენი ჰყავს.

— აი ამდენი ხანია შენ დაგეძებ, აქ სად მიკუნტულხარ შე ოხერო!

მხიარულად ჩამილაპარაკა ვასომ და ჩვეულებიისამებრ მხრებზე მაგრათ დამიტაშუნა.

- დღეს საით გიჭირავს გეზი.
- საითაც გზას დაფინახავ.

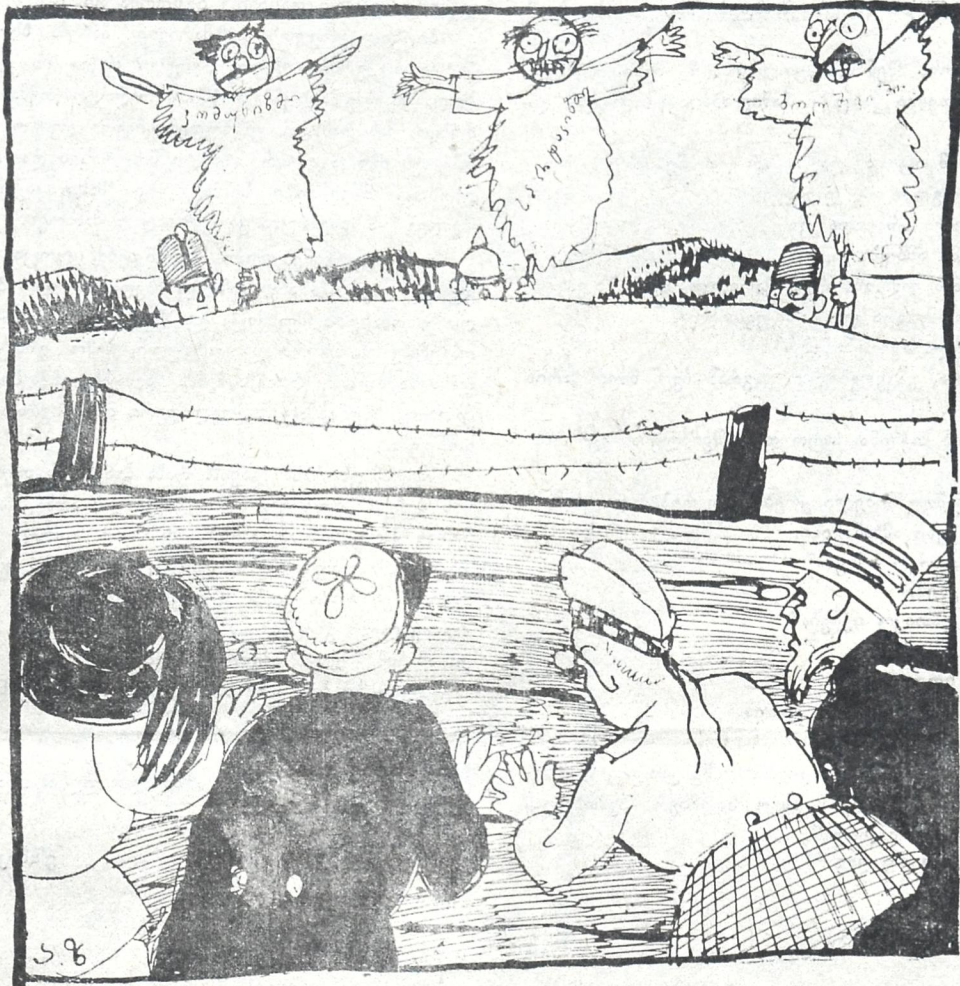
— გზა იმდენია ჩემო კარგო, რამდენი დუქანიც ქალაქშია. ამაღამ ყველგან ქეიფი იქნება.

— ქება და სახელი ქართველი ქაცის ბუნებას. ტყვილათ კი არ გვიცნეს ევროპიელებმა.

— ათასი წლის... მე კიდევ მეტსაც ვიტყვი ორი ათასი წლის ქეიფის კულტურა მაინც ექნება ჩვენს ერს და განა შეიძლება დღევანდელ დღეს ამან თავი არ იჩინოს?

- ჰაი, ჰაი რომ არ შეიძლება.
- მამ სასტუმრო „მეტელოში“ გელი.
- ალტაცებით ვიღებ შენს წინადადებას.

„ს ა თ რ თ ხ ე“.

მოკავშირენი. როგორ ატყობთ მეგობრებო, ნამდვილი საფრთხეა, თუ წხოლოდ საფრთხოვნა?

ნოემ სასახლის აივანიდან სიტყვა დაიწყო და ლაპარაკი შეგვიშალა. პატარა ბავშვმა ჩემს გვერდით წუწუნის მორთო. მასაც უნდოდა დაენახა ქალარა წვერი ორატორისა და ბების ეხვეწებოდა ხელზე აყვანას, ჩემმა მეზობელმა დასტაცა ბავშვის ხელი და მხარზე შეისვა. ვილაცამ უკან დამწია.

- ოჰ, გიორგი!?! — რას გაუტე-ებულხარ ბიჭო? ჯიბიდან ცხვირსახოცი ამოგართვი, არც კი შეგიტყვია.
- ნოეს ვუსმენდი, ძმაო!
- მაგას სხვა დროსაც მოგსწრობი, შენ ის მითხარი, აჰლამ სად ქეიფობ?
- კარგათ არ მაქვს გადაწყვეტილი, შენ არ მომიკვდე. სადაც მოვხედები...

— მაშ იცოდე, ჩვენები ყველანი „შამპანში“ იქნებიან. შენც იქ უნდა მოხვიდე.

— მთელის ჩემის არსებით. ეს ისეთი იშვიათი დღეა, ჩემო გიორგი, რომ ამას ასე უბრალოთ ვერ ჩავატარებ.

- მაშ გგრე. იცოდე გელით.
- ლოდინი არ დაგპირდებათ.

სიტყვის ასრულება მე სწორედ ქართველურათ ვიცი. ჯერ არ მახსოვს ვისმე დავპირებოდე, უთუოდ გეწვევი ნადიმზე მეთქი და არ ამესრულებიოს ჩემი აღაქა. სხვა მძაგს უპირო, მოლაღატე და რაღა გასაკვირია მე თითონ არ გაყევი ამ გზას.

ვეგენი გეგეკორის ბოხმა ხმაჲ დაჰტა-ა სასახლის მოედანი და მისი არე-მარე. ის ჩვეულებრივზე

მეტი ენერჯით და მღელვარებით ლაპარაკობდა მე ძლიერ სასიამოვნოდ მიმანია, რომ სახლების მეორე სართულზე აივანებს მოაჯირს ავლებენ ხოლმე. რამდენი მარცხი მოხდებოდა, ეს ასე რომ არ იყოს.

— ბიკოს, შენ აქა ყოფილხა? შენი ძებნით შევეძარი მთელი ქალაქი. ჩამილაპარაკა ილიკომ და განავრძო:

- ხომ იცი ამაღამ... არ დაიბნე.
- როგორ თუ დაიბნე.
- ხელს არ გადაჰყვე.
- რას ამბობ, კაცო?
- იმას ვამბობ, რომ ქართულ კლუბში ვახშა.

ში გვაქვს. სუფრა უკვე შეკვეთილია.

— ახლა აკეთებინებთ?

— არა, გაკეთებულია მაგრამ ჩვენ მიერ არის დაქერილი.

— ვინ თქვენა ხართ თუ შეიძლება გვიბრძანოთ.

— დამფუძნებელი კრების წევრები და საზოგადოთ ჩვენი ამხანაგები.

- ვალიკო იქნება?
- იქნება?
- დათიკო იქნება?
- იქნება.
- ნოე იქნება?
- ყველა ერთის გარდა.
- გრიშა იქნება?
- სამი ერთის მაგივრათ. შე კაი კაცო, მთელი ქალაქი იქ იქნება, ასეთ ბედნიერ შემთხვევას ვინ გაუშვებს ხელიდან.

— მაშ მოვდივარ!

დილის ექვს საათზე გამოველი მე ქართული კლუბიდან მხიარული და კმაყოფილი. რა ვნახე იქ კარგათ აღარ მახსოვს. მაგონდება მხოლოდ რამოდენიმე სურათი და ისიც ბუნდოვანათ.

პირველ ყოვლისა სისმარით ჩამრჩა ხსოვნა-ში ვილაც გრძელ წვერა მოხუცი კაცი. ის ადგებოდა ხოლმე ჩახლეჩილი ხმით, რალაცას თქმას აპირებდა. მას თამადას უძახოდენ. ბევრი ღვინო სვა. მახსოვს როცა თეთრი ტაშტი მოუტანეს და დაუდგეს... მშვენიერი სიმპატიური სახე ჰქონდა. შემდეგ რა დაემართა კარგათ აღარ მახსოვს.

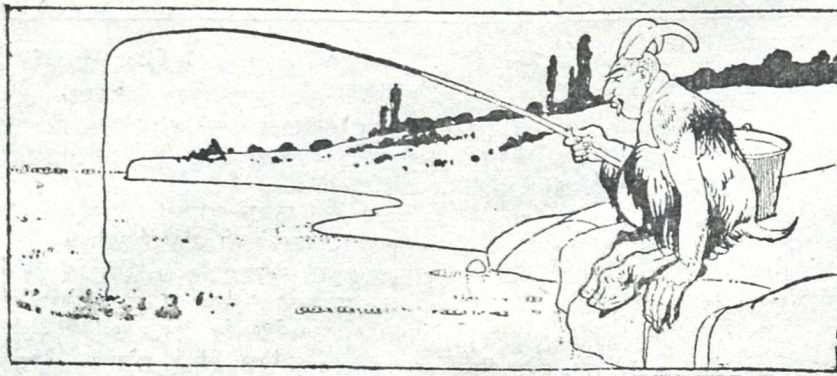
აგრეთვე ჩინებულათ მაგონდება, როცა ჩემს გვერდით ერთმა ახალგაზრდა მხედარმა ორი ბოთლი ერთმანეთს შეახეთქა და მტერად აქცია—ასე დაგემსხვრეს მტერი და ორგული, ჩემო ეშმაკო! დასძინა მან. ძვრფასმა ჩემმა ვალაქტიონმა სიტყვა მითხრა, გუნიამაც... ყველაფერი მშვენიერათ მაგონდება.

მაგრამ ეს რასა ჰგავს?! რასა ჰგავს ეს თფილისის ქუჩები? არც ერთი სახლი სახლს არა ჰგავს... ნეტავ ქარი ხომ არ არის?.. მაშ რამ მიღრიც-მოღრიცა ეს ამოდენა შენობები?.. ცოტა განზე ვიარო თორემ ეს ზოძი უთუოდ თავზე დამეცემა... ჩვენ ქართველები გვიცნეს... ვენაცვალე კერზონს... მე კი ამ ჩემ ქალაქს ვეღარ ვცნობილობ...

— ყრუ ხომ არა ხარ... კინალამ გაგიტანა ავტომობილმა... ჩამძახეს ყურში.

— ერთი გამსრისე და მე გიჩვენებ... ვენაცვალე როზენს... ჩვენი სამშობლო დღეს... საქართველო ჩვენია, ჩვენია!

ეშმაკი.

რუსთაველის პროსპექტზე.

მილიკიონერი. შენ, ეი მუტრუკო! ქვეით ჩაუხვიე. ამ ქუჩაზე ვირებს არ ატარებენ.]
 მუტრუკი. ეს უკანონობაა, მაშ ისინი რათ გაუშვი?

მალ-მოიფხვს
 მეფეთა მეფეს
 ჯოჯოხეთისა
 რესპუბლიკისა

თ ხ ო ვ ნ ა.

იმის შემდგომად, რაც შეაცდინა ეშმაკმა ევა,
 პირველი ქალი,
 რათა ცოლ-ქმარსა ეგემათ ხილი და გაჰხელო-
 დათ იმათაც თვალი;
 რათა შეეგნოთ ავი და კარგი და სიტკბოება
 ეგემათ მისი,

შემდგომ სიტიტვლე მათ [დაეფარათ, რასაც
 ითხოვდა სალი სინდისი.
 მეც, მეც დამწყველა მოხუცმა ღმერთმა და
 გადმომავლო სამოთხიდანა,
 და მას შემდგომად მი-მოვგზაურობ ზე-ქვესკნე-
 ლამდინ ჯანდაბიდანა.
 დიდი ცვლილება მოხდა იმ ქვეყად —ავსულთა-
 გროვა აჯანყდა ერთად
 და თითულმა თავისი თავი გამოაცხადეს იქ
 სხვათა ღმერთად.
 სამოთხის კარი ღიაა ეხლა (აი რას ნიშნავს
 რევოლიუცია)
 კომისრად არის იქ ბელზებული და მას ბრძანება
 გამოუცია:

„სოდვლები და წაწყვილები დღის შემდგომად თანასწორია“.

და ბეწვის ხიდან დაუმსხვრევია ცოდვთ საწონი; ღვთის სასწორია.

მეფეთ-მეფეო, მპყრობელო კოუნისტური ჯოჯოხეთისა;

თქვენს წინა ვლგევირ მე თქვენი მონა და მთხოვნელი ვარ რამე ერთისა.

მოგესხენებათ, რომ იღვასა კაცი შესწირავს თავისსა თავსა,

(ამით ხომ იგი ცოცხლად მკედარ თავს ჰყოფს დაუვიწყარსა და თან უკედრავსა)

და მე კი მინდა, რომ ვემსახურო სიმათლესა და წესიერებას;

და გთხოვ, მეუფევე, თუ შეიძლება მილიციაში ჩემსა მიღებას.

რაც შემეძლება არ დავიშურებ, არ მეზარება შრომა და ჯაფა,

და აწ მიმიღებთ, თუ არ მიმიღებთ მილიციაში თქვენ იცით აბა.

ისელი.

სადღეგრძელო

ვაცხადებ საჯაროთ, ჩემი მკითხველებისათვის, რომ მე მთვრალი ვარ!

აი გიდი, ბიჭო, ნიტების წერა ვიცოდდე! როგორის კრიმანჭულით გეტყოდით ჩემს სათქმელს! განა გულის დღინი ამ ჩვეულებრივის ასოებით გადმოიციემა!

მაგრამ, ეჰ! ჯანი გავარდეს! რაკი სიმღერით არ ხერხდება, მოდი, ისევ ჩვენებურათ, ძველებურათ, ვიბასათ—ნეტარ ხსენებულის ფარნაოზ მეფისაგან მოგონილი ნიშნების საშვალებით!

მოიცა, მოიცა! ჯერ კიდევ გადავკრა ერთი, თორემ ამ პატარძალივით წელ-წვრილი კიქს ცქერას, პირზე რომ ვერცხლის ძეწკვი მოუყენებია, მე ვერ გაუძლებ! ბიჭო! თითქოს აი, ამ წუთში დავცალდე! რომელმა ჯადომ აპივისო ასე უცებ?

ეს შენი სადღეგრძელო იყოს, მკითხველო! გრძელი სიტყვა არ მიყვარს და ბევრიც რომ მიყვარდეს, ამ ყოფაში მაინც ვერ ვიტყოდ... ისე მიკრას პირში ენის მობრუნება, როგორც ლაფში ჩაფლულ კამეჩს დატვირთულ ურმის თვლ-სა!..

მაპატივე, მკითხველო, აგრემც ღმერთი გადღეგრძელებს!... არა, გამოტყდი: ეს ხომ პირველად მხედავ მთვრალსა? ხომ არასოდეს მიკადრებია შენთვის აქ, ამ ქურნალის ფურცლებზე, ასეთი ლულული? მე იმას, როდი ვამბობ, ვითომ ჯერ არასოდეს დავმთვრალაყო ჩემს სიცოცხლეში! იმდენი წელიწადი შენ გასძელი, რამდენჯერ მე ლაზათიანათ

ავტოკიკებულიყო, მაგრამ იმოდენა რიდი და პატივცემა მაინც მქონია ხოლმე შენი, რომ გამოფხიზლებამდე კალმისთვის ხელი არ მებლოს, და ასეთი დაბორკილის ენით არ შემეწუხებინოს შენი ყურები.

დასწყველოს ღმერთმა! აკი შენს სადღეგრძელოს ვამბობდი! მაშ გაგიმაჯოს; სახელი არ ვიცი შენი და გვარი, მაგრამ ეს ხომ ვიცი, რომ მეც და შენც—ქართველები ვართ და ამ წუთში ერთავს ერთი გრძნობა გვიკიკიკებს გულში. ვენაცვალე იმ გრძნობას! კაცო, არ გიკვირს, ამ ჩვენი გულის ამბავი? თითქოს ადამიანის გული პატარააო! თითქოს შიგ ერთი ჩარქვის მეტი არ ჩავაო! მაშ როგორ არის, რომ ამ ზღვას იტევს ეხლა? სასწაულია, სასწაული— ჩემმა მზემ... ეხლა კი გადავკრათ!... ასე! მოიცა, მოიცა... ეს რა ამბავია? რატომ არა სწერს ეს ოხერი კალამი? გამეფიცა, თუ რა ჯანდაბაა! აი, დასწყველოს ღმერთმა! მელნის მაგიერ, ღვინოში არ ამომიწია!

ჰო, რა უნდა მეთქვა?... გუშინ უნდა გენახე, გუშინ, თორემ დღეს რა არის?... ის ამბავი რომ მოეფუნა ქვეყანას და რუსთაველის ქუჩაზე გამოვედით! ვნახოთ, ჩვენკენ, ვილაც ორი ინგლისელი მოდის... უნდა გეყურებია, როგორ ჩაუარეთ გვერდი და როგორის თვალებით დაეცქერდით ზევიდან ქვეით! არა! გეფიცებით ნამუსსა და პატიოსნებას, მე იმათი საწინააღმდეგო არაფერი მაქვს! დეე, იცხოვრონ, როგორც ვებრძინებთ! ჩემი სამშობლო არასოდეს არ იკადრებს იმათი ქვეყნის შევიწროებას, ჩვენ იმათი არა გვინდა რა, მაგრამ ეს კი იცოდნენ, რომ ჩვენთან ხუმრობა არ გაუვათ! მათთვის სჯობია, ფრთხილად იყვნენ! ის ამერიკაც და თუ გრებავს, შენი საფრანეთიც! საერთაშორისო ოჯახში რომ შევიყვანეთ და პურ-მარილით დავუხვდით ჩვენებურათ, ქართველურათ—ის იმას როდი ნიშნავს, რომ ფცხები სუფრაზე დავვილაგონ! არა, ღვთის წინაშე, კაი ბიჭები კი არიან, მაგრამ ჩვენთან მაინც ვერ მოვლენ...

საკვირველ არიან საქმენი შენნი, უფალო! აკი ისევ გავსებულა ჩემი კიქა! რა გაეწყობა გადავკრათ! ეს, იცი, რა იყოს? ეს გაუმაჯოს იმ ბუმბერაზ გრძნობას, ჩვენს პატარა გულში რომ ვერე უცნაურად მოთავსებულა! იმ ახალ-ჯადო გრძნობას! ასე! მოდი, შენც გადაჰკარი, ჩემო მკითხველო!

თავუნა .

ბათუმის ქრონიკა.

ამიერიდან ყველა უცხო სახელმწიფოთა გემები შევილიან ისეთ ნავთსადგურებშიაც, როგორც არის გულაუთი, ანაკლია და ოჩემჩირე. ეს ფრიად მნიშვნელოვანი აქტი შედეგია იმ ნოტიისა, რომელაც ჩვენმა ელჩმა აქ წარუდგინა ყველა უცხო სახელმწიფოთა წარმომადგენლებს.

საქართველოში არსებობს საცდელი მინდვრები. ბათუმში კი სამაგიეროდ არსებობს საცდელი სასწავლებლები. მაგალ. უმაღლეს პირველ დაწყებით სასწავლებლის 13 ოთახში მოთავსებულია 60 რუსი შეგირდი. ოთახები, რომელმაც იატაკ-ქერიან-კედლებიანა შემოსილია სქელ კლიონკით, დღეში სამჯერ ირეცხება მოხარული წყლით. ჩვენ ქართულ გიმნაზიის შენობაში კი სწავლა სწარმოებს დღეში ორჯერ და თვითველ ოთახში მცადინეობს 60—70 შეგირდი.

ადგილობრივ მეყასბეებს ნურის სურსათ-სანოვანის მოვაჭრეთა ბიურომ რადიოთი დაუგზავნა ცნობა აგენტებს გურია-იმერეთ-სამეგრელოში: ყველას, ყველას, ყველას... ამიერიდან შარა-გზა ლელვას მიმართულებით ბათუმისკენ თავისუფალია. ამისათვის ქარავან აუნდა იმგზავროს ამ მარშრუტით, რკინის გზას ნუ ენდობთ.

დღეს ღამის 12 საათზე ჩვენმა ელჩმა ინახულა ინგლისის გენ.-გუბერნატორი და ხანგრძლივი საუბარი ჰქონდა (როგორც ამბობენ გათენებამდის გასტანაო) ჩვენი გემების თავისუფალ შესვლის შესახებ ყველა სახელმწიფოთა პორტეში, რომელიც კი ამ ეჰმად არსებობს დედამიწის ზურგზე. ინგლისის გენ.-გუბერნატორი დიდის თანაგრძობით შეხვედრია ამ შუამდგომლობას და აღუთქვამს ყოველივე დახმარება.

ამის შესახებ ელჩმა ვრცელი მოხსენება გააკეთა ჩვენს ეროვნულ საბჭოში. საბჭომ მოიწონა ელჩის მოქმედება და დაავალა მასვე, აცნობოს დაუყოვნებლივ ეს ჩვენ მთავრობას.

პირველი მერცხლები*) ჩრდილოეთიდან უკვე მოფრინდნენ ქ. ბათუმში. ეტყობა, წელს აქ გაზაფხული ახალი სტილით იწყება

ყოველ შემთხვევისათვის დენიკინს ერთ-ერთ აქაურ სასტუმროში, რომლის სახელი დიდ საიდუმლოებით არის მოცული, დაუკვეთია ორი ოთახი.

მოვიდა რუსეთის სანავოსნო საზოგადოების გემი „შავი გველეშაპი“, რომელმაც მოიტანა 1000 ტონა დენიკინის ფულები.

15 დეკემბრიდან მუშა-მოსამსახურეებს გაუდიდებათ ჯამაგირები 10,000%⁰. ჯამაგირის მიღების დროს მოსამსახურეებს მიჰყავს თან ყველა ოჯახის წევრები. თან მიაქვთ ჩემოდნები, ხურჯინები, ტომარები და სხვ.

X.

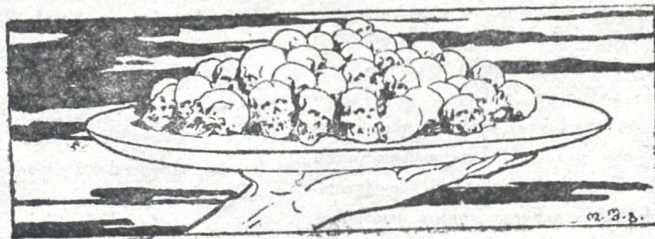
დებულები რკ. გზის ხაზიდან.

ბათუმის სადგურის უფროსი ბ. ყაძახაშვილი ამ ბოლო ხანებში ძლიერ ავით გაზდა. ვამოჩენილი მარჩიელის ბ. თუხარელის აზრით მისი მორჩენა ადვილია თუ დილას, შუადღზე და საღამოს თითო მომსუქნო ტელეგრაფის მოზღვლეს გადაყლაპიებენ, მაგრამ ვინაიდან მომსუქნო ტელეგრაფისტი დღეს სანთლით საქებარია, ამისათვის ნატანების სადგურის უფროსმა ბ. ბურჭულაძემ დაივალა მისი აღმოჩენა.

დაბალ მოსამსახურეების ყლაპვას მიჩვეულმა რევიზორსა ბ. ცხადაძემ ამას წინათ რევიზორ ბ. მასხულიას ყლაპი უქნა, მაგრამ ვინაიდან მასხულია ძვალ, მსხვილი გამოდგა ცხადაძეს ყელში გაეხირა. —ამბობენ, აპერაციას ვერ გადაიტანსო.

უხილავი.

*) აღბათ ეს „მერცხლები“ სხვა ჯურის უნდა იყოს, ვინაიდან ჩრდილოეთიდან მოფრინავენ და არა სამხრეთიდან.

„სამსონ ძლიერმა ერთი ვირის ებით 3000 ფილისტიმელი დასოცა“. („დაბადება“)

დენიკინი. მეგობარო, ამაზე მეტი გასაქირი არ დამადება. მათხოვე შენი ყბა...
 ვირი. ეხლა გვიან არის, ჩემო კარგო! უმჯობესი იქნებოდა, თავის ღროზე ჩემგან ქკუა-ღარიგება გეთხოვა.

ნავთლუდიდან

(რადიოთი).

სამხედრო ჰოსპიტლის მოსამსახურეებმა დაადგინეს გაფიცვა გამოუცხადონ პროფეს. კავშირს.

— დადგენილია გამოიცეს საანკეტო ფურცელი თუ რამდენი და (რა პირობებში) აღმოჩნდება მსურველი რომ საავთმყოფოდან გაიტანოს დეზერტირის ბაზარზე გასაყიდათ ნივთები. მსურველს შეუძლიან სანიმუშო საგნების ნახვა განყოფილების უფროსე-

ბთან. მომეტებულ ფასებში გაიტანება: ზიწრები, საბნები, ხალათები, პერანგები და მისი ამხანაგები. ექსპორტის საერთო ხელშეწყობით და უფროს ინსტრუქტორათ ითვლება ბ-ნია.

ადმინისტრაციამ ადგილობრივ მოსამსახურეთა კლუბს ჯერ-ჯერობით შემოსწირა 10,000 მან. ელექტრონის ლაპკები, ყველა მწერლების და მოღვაწეების სურათები, გარდა დამსახურებულ მოღვაწის ს. ზურგიელიძისა, რაიც მიუტევებულ ცოლვით უნდა ჩაითვალოს.

ობრუხმანიძე.

სამოქალაქო ომი.

პატარები. ჯერ არა გვიშავს რა, სანამ ესენი ერთმანეთს სკამენ.

რკინის გზის ქრონიკა.

იქონია რა მხედველობაში რკინის გზის სამართველომ სურსათ-სანოვავოს კრიზისი, მშვენიერად მოაწყო ორი ვაგონი—რესტორანი, რომელიც ღადის ტფილისსა და ბათუმს შორის. ვაგონები მეტად ღიდ ფასად არიან იჯარით გაცეული—თვეში 5000 მანეთად თითო. მოიჯარადრეს ფრიად საყურადღებო მიზნები აქვს დასახული ვაგონების ექსპლოატაციისა.

ჯერ ერთი რომ შესაძლებელი იქნება გატანა ბათუმში სხვა და სხვა მაგარ სასმელებისა, რი-

თაც შემსუბუქებული იქნება იქ იმ საქონლის კრიზისი. მეორე ის, რომ საშუალება იქნებათ № 1 და 2 მატარებლის მგზავრებს ისარგებლონ მგზავრობის დროს საუკეთესო სანოვავით ხელომისაწლომ ფასებში, რითაც აგრედვე შემსუბუქებული იქნება მათი ჯიბეები. რკინის გზაც მოგებული იქნება, რადგან ხუთი ათასი მანეთიც ფულია.

— მთავარ სახელოსნოს მოსამსახურეებმა მადლობის აღრესი მიართვეს სამექანიკო სამსახურის ბუხვალტერს მუმლაძეს, რადგან იგი ღიდის ყურადღებით ეპურობა მათ მოთხოვნილებებს.

ლილი.

პროვინციის ამბები.

ქ. ყვირილა (შორაპნის მაზრა).

ადგილობრივ ქალქს გამგეობამ გადაწყვიტა შეიძინოს აჯაყეთის სხაზინო მამულში ერთი მილიონი საყენი შეშა და მით პირველ ყოვლისა დააკმაყოფილოს ვაჭრები, როგორც სათუნთი და სიცვეს შეუჭრვევლნი არსებანი.

იმავე გამგეობის დადგენილებით გადაწყდა: ვინაიდან შეუძლებელი შეიქნა ქალაქის ქუჩებში ტბების დაშრობა, გამოწერილ იქნას იტალიიდან საჭირო რიცხვი ნავებისა, რომ მით მოქალაქეს სავალეზა ექნეს ქალაქს ქუჩებში მიმოსვლისა.

შორაპნის სამაზრო ერობის გამგეობამ დაადგინა: ვინაიდან მთელს მაზრაში გზების და ფოსტატელეგრაფის საქმეები სავსებით მოწესრიგებულია, ამისათვის, რომ ტყვილად არ მოუხდესთ ყოფნა დიდსა და მუდმივ შტატს ტეხნიკ-ინჟინერებისას ესლავე შეუდგეს სად. საჩხერედან რკინის შტოს გაყვანას შუაგულ ოქეთაღის.

ზესტაფონის რაიონის კოოპერატივთა კავშირის გამგეობამ ნახევარი წლის დაუღალავი შრომის შემდეგ სავსებით დააკმაყოფილა სურსათ სანოვაგით და შაბიამან-გოგირდით რაიონის მცხოვრებნი.

ახლა, როდესაც ყველაფერი მოწესრიგებულია, გამგეობამ საჭიროთ დაინახა სამიკიტნოს გახსნა.

შავი გენერლის მოლოდინში ზესტაფონის „ბოლოლები“ საკმაოთ ირაზმებოდენ; მაგრამ როცა გაიგეს, რომ დენიკინს ქანდრაკულათ მიუღის საქმე და დაროვილი იარაღები ნათ აღარ გამოადგებათ, თავისით დანებდენ ადგილობრივ გვარდის შტაბს და იარაღსაც აბარებენ.

პროლეტარი.

ზესტაფონი. ვინაიდან 29 ნოემბრის შინაგან საქმეთა მინისტრის სავალდებულო დადგენილება იარაღის ტარების და შენახვის შესახებ „არ ეხებოდა“ ზესტაფონის ნაციონალ-დემოკრატიების ზოგიერთ „მოღვაწეებს“, განსაკუთრებით მ. გვალისას (ქალაქის და ერობის ხმოსანია), რომელსაც გვარდის მიერ საყოველთაო ჩხრეკის დროს აღმოაჩნდა სამი ვინტოვკა პატრონებით და სხვებთან ერთათ „უკანონოთ“ მიუთითეს ჯარიმაზე, ან ციხეზე, სასწრაფოთ აღძრეს შუამდგომლობა „ივერიის“ წინაშე, რათა განუმარტონ მთავრობას, რომ დადგენილება არას შემთხვევაში არ ვრცელდება ზესტაფონის ნაციონალ-დემოკრატი „მოღვაწეებზე“ და იხსნან მინისტრის დადგენილების (ადგილობრივ თვითმმართველობის გამოქვეყნებულ ვადის გავლის შემდეგ) გვარდის შტაბის მიერ კანონიერათ ასრულებისაგან რის შესრულება „ივერიაშიც“ პირნათლათ იკისრა.

მართაშვილი.

კ. უ. ლ. ინგ
1912 ა. შ. ა. შ.

— აბა, ჩემო ნიკო, საჭიროა დეზერტირის ბაზრისკენ იქაბო. დღეს ეგ ორი ნაჭერი ვიკმაროთ: აი ამ ძველი შარვლით იყიდი 3 გირვანქა ხორცსა და ხუთ გირვანქა პურს; აი ამ რუბაშკით კართოფილს, ქინძს, ოხრახუმს და სტაფილოს.

რკინის გზაზე.

პარტიულ ამხანაგთა შორის გავრცელებული ახალი ავთომყოფობა ინტრიგა, რომელსაც ხელს უწყობდა საავთომყოფო, საექიმო-სასანიტარო კომისიის წყალობით განელდა, მოსალოდნელია ახალ არჩევნების შემდეგ მისი სრული ლიკვიდაცია.

— დანიშნული პარტიული კრება წვერთა მრავალ რიცხოვანობისა გამო გადაიდო, რადგანაც სამმართველომ ვერ დაიტია.

— კომერციულ სამსახურისგან დანიშნულია ჯილდო ვინც მოიტანს მასთან შუადღისას დაკარგულ სარკეს—ნიშანი: ვარაყიანი ჩაჩჩო და იმგვარივე რგოლი.

— საშემოსავლო ნაწილში ნამდვილ უფრო-

სის დაბრუნების შემდეგ დაიწყო ხელ ახალი გამოსავლები, ზომები მიღებული მის მოსასპობათ.

— დეპარტამენტთან არსებული სატერმინოლოგია კომისია ნიშნავს საჯარო ვაჭრობას ქართულ-რუსულ ლექსიკონების ლიკვიდაციისთვის;

— სტამბის შესავალ კარებში დასადგმელათ შეკვეთილია მუშებისაგან გაძევებულ უფროს დეკაპრელევიჩის ბიუსტი.

— ახალი წლიდან სასურსათო კომიტეტმა დაიწყო დარიგება შემდეგ საქონლისა: შაქარი ქირვანქა 25 კ., ფხენილი—15 კ., ქიშმიში—9 კ., თაფლი—10 კ., ნიგოზი—7 კ., ლობიო—3 კ., ამერიკული ფხსაცმელი—6 შ. 50 კ., ჩითი ყველა ხარისხისა—12 კ. (ვისაც რამდენი დასჭირდება დეზერტირის ბაზარში გასაყიდათ) და სხ...

„—რი“.

ახალი უებარი წამალი ეოველგვარ სენისათვის

„ეშმაკის მატრასი“.

ჰვალა ექიმები ერთხმად აღიარებენ, რომ „ეშმაკის მატრასი“ ნამდვილი რევოლუცია მოასდინა სამკურნალო მეცნიერებაში.

„ეშმაკის მატრასი“ ქიმურ ლაბორატორიების გამოკვლევის თანახმად წარმოადგენს შესქელებულ სიცილს, რომლის წვეთები ჰკურნავს ეოველგვარ სნეულებას.

„ეშმაკის მატრასი“ ხელს უწეობს სისხლის მოძრაობას და სწობს სისხლ-ნაკლებობას.

„ეშმაკის მატრასი“ ჰკურნავს ჭლექს, რადგან სიცილისაგან სკდება ფილტვის მუწუკები.

„ეშმაკის მატრასი“ სწობს გუჭის კატარს.

„ეშმაკის მატრასი“ ჰკლავს მელანქოლიის ბაქტერიებს!

„ეშმაკის მატრასი“ წარმოადგენს აგრეთვე უსუნოეიერეს ნივთიერებას: დღევანდელ შიმშილობის დროს „ეშმაკის მატრასი“ — მისწრებას: ვინც სანოვავის ნაკლებობას განიცდის, ვურჩევთ შეიძინოს „ეშმაკის მატრასი“ და წაუკითხოს მძიერ ცოლ-შვილს: — სიცილი დაავიწეებს მათ შიმშილს!

ექიმებმა საბოლოოდ შეიმუშავეს შემდეგი რეცეპტი „ეშმაკის მატრასიან“ წამლისა.

Rp. „ერთობა“ — 0,0.

„საქართველო“ — 0,00.

„სახალხო“ — 0,000.

„ეშმაკის მატრასი“ — 100,0.

M. D. S. თითო ცალი, კვირაში ერთხელ.

ვაცხადებთ ჰვალას საუზრადღებოთ რომ ავთიამებმა დანიტაცეს „ეშმაკის მატრასი“ და, ჩვეულებრივად ვართი ათააად ჰვიდინან ამ მუბარ წამალს.

აჩქარდით და შეიძინეთ ზირღაზირ ჩვენგან.

ჩვენთან ღირს — ცალი 6 მანეთად.

ასვლელდინის და სსვა ავთიამებში — ცალი 6000 მანეთად!

ო. ი. ჯუღინტი.

— ვცხოვრობდი ბაქოში, — გამამევეს, ვცხოვრობდი თფილისში, გამამევეს, რუსეთში წასვლა სახიფათოა... მდგომარეობას ვეძებ, ვისმე შეშურდეს.

დ ე ზ ე შ ე ბ ი.

ტყიბულა. მალაროების საქმე ჩინებულათ მიმდინარეობს, რასაც ნათლად ამტკიცებს შემდეგი გარემოება: ამ ორი წლის განმავლობაში მას რამოდენიმე პატრონი გამოეცვალა. სომხის კაპიტალისტებს ის სამხედრო სამრეწველო კომიტეტმა წაართვა; სამხედრო სამრეწველო კომიტეტს განსაკუთრებულმა კომიტეტმა; განსაკუთრებულ კომიტეტს მომარაგების კომიტეტმა; მომარაგების კომი-

ტეტს გზათა სამინისტრომ და სხვ. და სხვ. იმედა აქვთ, რომ ახლო მომავალში ხუთი ექვსი პატრონი სხვა გამოეცვლება.

გნაიდნ ტყიბული ქვა-ნახშირით ძლიერ მდიდარია, ამისგანმო აღგილობრივ საავთუყოფოებში სიობო 0,000156 გრადუსამდე აიყვანეს. ავთუყოფობის მსურველთა რიცხვი გაიზარდა.

უკვე ცნობილია, რომ მალაროს სიბნელეში მიჩვეულ თვალს ძიიერ სწყენს სინათლე (მეტადრე ელექტრონისა). როგორც იქნა აღმინისტრაციამაც

შეიგნო ეს ქეშმარიტება და მუშების ბინებში სი-
ნათლე მოსპო.

შაითანი.

აცანა. ადგილობრივი სამკითხველოს შენობა
ღამის გასათევ ბინათ დაეთმო ადგილობრივსავე
ბოგანო თხებს, ამიტომ ადგილობრივმა ვაჭრებმა
უსაქმოთ დარჩენილ ახალგაზრდათა განსაერთარებ-
ლათ დაარსეს ნარდისა და კარტის სათამაშოები

ანჩხლა.

ძველი მუშა.

(ნამღვილი ამბავი).

დომენტი თავდუმად ძველი მუშა იყო.

ის იყო საქმის კაცი. თეორიის მას არაფერი
სწამდა. მართალია ყველა კრებებს აუცილებლივ
ესწრობოდა, მაგრამ კამათის თუ სხვა თეორიული
კითხვის გარჩევის დროს მუდამ სთვლემდა. სამაგი-
ეროთ, როგორც კი დადგებოდა რაიმე პრაქტიკული
საკითხი, დომენტი მაშინვე თვალეზს აქყეტდა, რა-
ვინდ ტკბილ ძილში ყოფილიყო.

არა ლეგალური სტამბის მოწყობა, აკრძალული
ლიტერატურის წაღებ წამოღება, იარაღის შენახვა,
დემონსტრაციებზე ყველაზე წინ გასვლა... აი ეს
იყო მისი „სტიქია“.

ციხე, ციხიბირი, ყაძახების მათრაზი—არცერთი არ
დაჰკლებია დომენტის, მაგრამ ყველა ამას ის ითმე-
ნდა დინჯათ და აუშფოთებლათ.

პირიქით თუ ხანდახან დაუგვიანდებოდათ ჟან-
დარმებს მისი დაქერა, ან დემონსტრაციის დროს
მათრაზი არ მოხვდებოდა, —დომენტი გულში რაღაც
უკმაყოფილებას გრძნობდა და ექვი შეჰქონდა თა-
ვის თავზე.

ასეთ შემთხვევაში ის გააორკეცებდა თავის სა-
ქმიანობას და რა თქმა უნდა, ჩქარა აჩოყოდა თავს
მეტეხში.

ერთ ასეთ გაორკეცებული მოქმედების დროს,
მსოფლიო ოპის ხანაში, მოასწრეს ჟანდარმებმა და
ერთი წლის მეტეხში ჯდომის შემდეგ—ტურუხანის
მხარეში ამოაყიდეს თავი.

ეს კი ისეთი მხარეა, სადაც თვით მსოფლიოს
მანათობელ მზესაც მოკლებული აქვს ენერგია, არამც
თუ თფილისში სითბოს შეჩვეულ ადამიანს!..

ოთხი წელიწადი გაატარა აქ დომენტიმ. მესხეთე

წლის დასაწყისში კანტი-კუნტათ მოვიდა ხმები, რომ
„მთავრობაძე გარდიცვალა“. შუა გაზაფხულზე ექ
ხმები გამარულდა და მრავალ სხვა ამხანაგებთან ერ-
თად დომენტიც, სამშობლოსკენ დაბრუნდა, სადაც
მოატანა ზაფხულის შუა რიცხვებში. დომენტის
კრებებზე წინანდებურათ აღარ ეძინა, რადგან მეტის
მეტი ხშიანობა და ყაყანი იყო, მაგრამ აღარც იმ-
დენათ აინტერესებდა რადგან ნებადართული იყო!
თან წლოვანობამაც და ციხე-ციხიბირმაც თავისი
კვალი დააჩინა დომენტის ჯანსაღობას.

ის ნელ-ნელა ჩამოშორდა ცხოვრების ქარტეხილს
ამ სიძვირისა და სიმშლიის დროს ზრუნავდა მხო-
ლოდ იმაზე, როგორმე დაეკმაყოფილებია თა-
ვისი აუცილებელი მოთხოვნილებანი. ასეთ მდგომარე-
ობაში იპყოფებოდა დომენტი, როდესაც ის მი-
იწვიეს 28 დეკემბერს არამიანცის სახლში მუშათა
სასახლის გახსნის ზეიმზე.

ზეიმის დაწყებამდე დომენტიმ დაათვალიერა სა-
ხლი, ავიდა მაღლა სართულებში, ბანიდანაც გადი-
ხედ-გაღმოიხედა და ძლიერ კმაყოფილი დარჩა. სხვა-
თა შორის სახლის მესხეთე სართულში რამდენიმე
ცარიელი ოთახიც ნახა და გულში მათ შესახებ ნა-
ტვრის ნიავმა გაურბინა.

ზეიმი დაიწყო. ორატორების სიტყვას გულდა-
სმით ისმენდენ. დომენტიმ ჩასთვლიშა მაგრამ უცებ
მქუხარე ტაშმა გამოაფხიზლა. აღფესი ხელაძე ხმა
მაღლა ლაპარაკობდა. დომენტი მშენად გადაიქცა.

თფილისის პროლეტარიატი ხსნის მუშათა სასა-
ხლეს და ხმა მაღლა აცხადებს საქვეყნოთ, რომ დღე-
იდან მუშათა კლასს აქვს თავშესაფერი, საკუთარი
ბინა“—ამბობდა ხელაძე.

დომენტიმ ყურები ცქვიტა.

„ეს ჩვენ იმას გვიჩვენებს რომ მუშები გამოდიან
თავიანთი ბნელი, ვიწრო ქუჩებიდან და იკავებენ
საუკეთესო სახლებს ჩვენ დედა ქალაქ თბილისში“—
განაგრძობდა მეორე, უფრო ავტორიტეტული ორა-
ტორი, როლის სიტყვები კანონი იყო დომენტის-
თვის.

ამ სიტყვების გაგონებაზე დომენტის სახე გაუ-
ბრწყინდა, გულმა სიხარულით ტოკვა დაუწყა.

ბინის საკითხი, —ეს მეტად მტკიანი ადგილი იყო
დომენტისთვის. ნაძალადევი 20 მანეთს იხდიდა
თვეში პატარა ნოტიო ოთახში და იმასაც ამაღლიდა
სახლის პატრონი.

— მაშ მე შემძღია დავიჭირო ის ოთახი, გაი-
ფიქრა დომენტიმ—ეს ხომ ჩვენი სასახლე ყო-

ფილა! მეც ხომ ნამაგვევი მაქ რევოლიუციაში, ყველაზე უწინ მე მკეთუნის აქ დასახლება!..

არც კი აცალა ზემს დასრულება. დომენტი გამოვიდა დარბაზიდან და გაეშურა მესხეთე სართულისკენ, სადაც ოთახი ეგულვებოდა. დომენტი ოთახის კარები გამოკეტა, რომ მის მოსვლამდი არავის დაეჭირა, და საჩქაროთ გაემართა თავის ნაძალადევისაკენ.

მისვლისთანავე შეჰკრა თავისი ბარგი და გამოუცხადა სახლის პატრონს მუშათა სასახლეში თავის გადაბარგების შესახებ რითაც ეს უკანასკნელი ძლიერ კაყოფილი დარჩა.

საათის ხუთი იქნებოდა, როდესაც დომენტი თავისი ბარგით მუშათა სასახლის კარებს მიადგა მგრამ მხველომა შიგ ბარგი არ შეატანია, გარეშე პი-

რებისათვის აქ ოთახი არ არის. —უთხრა დომენტის. ბევრი უმტკიცა დომენტიმ რომ ის გარეშე პირი არ იყო, მაგრამ ამაოდ, არავითარმა მტკიცებამ არ გასჭრა.

დამმარებული დაუბრუნდა დომენტი თავისი ბარგით ნაძალადევის ძველ ბინას, მარა დახეთ უბედურებას მისი ბინა უკვე სხვას დაეჭირა.

არავითარმა ხვეწნა-მუდარამ რა თქმა უნდა არ გასჭრა სახლის პატრონსა და ახალი მდ მურზე. დომენტი იძულებული შეიქნა მიემართა თავის ძველ მეკობრისთვის რათა მას მიეცა მისთვის დროებით თავშესაფარი თავის ვიწრო ბნელ ქოხში.

დღემდის დაემტებს ოთახს დომენტი მარა ჯერაც ვერ უპოვნია!..

ს. თ—ია.

Handwritten note: (L. თბრთ)

განსახლება.

„ეშმაკის მათრახის“ რედაქცია ამ. თ აცხადებს, რომ მის მიერ ინიშნება სასენატორ რევიზია საჯაროებლოს რეინის გვის მთავარ სახისა სადგურ ფოილიდან ვიდრე ფოთამდე და ნატანებამდე. მსმილი ღიბანდავისა ფოილიდან საშურამდე შეადგენს სენატორ ეშმაკის (13 წლისა) რეინს, სოლო საშურიდან ფოთამდე და ნატანებამდე — სენატორ თაგუნას (11 ნახევარ წლისა) რეინს. ამ ორ სენატორს ევალება: 1) ბეჯითი დათვალეობა ევალა სადგურისა და ამ სადგურების მილიციონერებისა. 2) ზინადთ გაცნობა ადნიშულ მილიციონერებისა და მათი უფროსებისა. 3) ცნობების შეკრება იმის შესახებ, თუ რა მიზეზია, რომ მკსავრები ავიწროებენ რეინის გვის მილიციონერებს და ვაგანებში ბარგის შეტანისთვის შეტად მცირე გა ამრჯელოს აძლევენ მათ. 4) შემოწმება იმ ხმებისა, თითქოს თავსედი მკსავრები სრდილობას მოაურობას მოითხოვდენ მილიციონერებისაგან და მათ ლანძღვა-ვინებას, პროტესტს აცხადებდენ. 5) დაწვრილებითი მოსხენების წარმოდგენა „ეშმაკის მათრახის“ რედაქციისთვის ამ კითხვების შესახებ, რათა უახლოეს ნომერში ეს მოსხენება უკლებლივ გამოქვეყნებულ იქნას ჩვენი ქვეყნის საუურადღებოთ. სენატორ ეშმაკისა და თაგუნას რევიზია დაიწება ამ თვის 25-ს და გაგრძელდება ვიდრე თებერვლის 5-მდე.

მთავრობას და სასოგადოებრივ დაწესებულებებს წინადადება ეძლევათ, ეოჯელოვარი შემწეობა ადმოუწინონ ბ. ბ. სენატორებს.

„ეშმაკის მათრახი“-ს რედაქცია.

კომუნისტი. მშვენიერო, მე გამომყევ; გავსწიოთ ერთად სოციალიზმის საშეფოში.
 მოხალისე, ჩემო ლაშაზო, მე გამომყევი, ჩემთან იცხოვრებ უზრუნველათ და უღარდელათ.

ფო ს ტ ა.

ხაზინელს. თქვენ გიწერთ: „უპოზიციოდ გთხოვთ მომიტოვსოთ ეს პატარა წერილი ისეთი ილაგას, სადაც საჭიროთ დაინახავთო“.

ჩვენ კი საჭიროთ დავინახეთ მოვითავსოთ იგი სარედაქციო კალათში.

ხიკოს. თქვენს „გურულს სცენას“ მარბილი აკლია.

ჭკუა-ტყველას. გეთხოვთ თქვენი მისალოცი ლექსი უთუოდ „საბალწლო“ ნომერში დაიბეჭდოს. წვეს ვეღარ მოვასწარით თქვენი სურვილის ასრულება.

მარკოვიჩს. თქვენ იწერებთ: „

„სატრფომ ღებოვა: ჩემს სახელზე
 დამიწერე შარადო,
 და სულ უბეში იატარებ
 შენდა სასოვარადო“.

ჩვენ, (განსაკუთრებით ბ-ნი კოლო) ძლიერ მოხარული ვართ, რომ თქვენს სატრფოს ასეთი მიდრეკილება ჰქონია ბარათებისადმი, ხოლო თუ თქვენს თხოვნას არ ვასრულებთ და შარადს არ გიბეჭდავთ, ეს მხოლოდ იმ მოსაზრებით, რომ მაშინ თქვენმა სატრფომ მთელი „ქუშაკის მათემატიკა“ უნდა ატაროს უბით და ეს კი ძნელია. უმჯობესია შარადა პირდაპირ მას გაუგზავნოთ.